

[Løvig Simonsen]

gen om, hvor indsatsen skal prioriteres. Det fremgår også med al ønskelig tydelighed af de henvendelser, vi allerede har modtaget fra en meget lang række organisationer – lad mig blot nævne Kampagnesekretariatet Vor Fælles Fremtids henvendelse på vegne af 92-Gruppen, OVE, OOA, Forum for Energi og Udvikling og Dansk Ungdoms Fællesråd – at Danmark skal i offensiven på FN's konference om miljø og udvikling. Ikke mindst Dansk Ungdoms Fællesråd, der repræsenterer vore børne- og ungdomsorganisationer, understregede dette meget stærkt.

Set i sammenhæng med regeringens nationalrapport og handlingsplanen for bevarelse af regnskoven er disse henvendelser baggrunden for, at samtlige Folketingets partier har rejst denne forespørgselsdebat om en klargøring af regeringens forberedelser til konferencen som det første initiativ til det videre arbejde i denne folketingsssamling om Danmarks stillingtagen og indstilling til forsøgene på at skabe forbedringer af det globale miljø.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg takke for forespørgslen.

Forberedelserne til FN's UNCED-konference om miljø og udvikling har jo været i gang i over 2 år. Det sidste og afgørende forhandlingsmøde finder sted i New York i marts-april 1992, og selve konferencen afholdes i Rio i dagene den 1.-12. juni 1992. De parallelle forhandlinger om henholdsvis klimakonvention og en konvention om biomangfoldighed er også nået til det afgørende stadium. Dermed er vi så fremme ved kernen i forhandlingerne, herunder ikke mindst betingelserne for teknologioverførsel og finansiel bistand, og derfor må jeg sige, at forespørgselsdebatten kunne ikke finde sted på et mere aktuelt og egnet tidspunkt.

UNCED-konferencen omfatter en meget bred problemstilling. Der er hverken tale om en miljøkonference som den, der fandt sted for 20 år siden i Stockholm, eller tale om en konference om de udviklingspolitiske spørgsmål alene, som vi kender det fra den traditionelle Nord-Syd-dialog. Derimod er der nu tale om en konference, hvor miljø og udvikling skal behandles samlet og integreret. Problemstillingens kerne er jo netop erkendelsen af, at miljø

og udvikling må ses i sammenhæng og behandles integreret. Vi ved jo, at mange former for udvikling nedbryder de miljøressourcer, som man nødvendigvis må bygge på, og forringelser af miljøet kan undergrave den økonomiske udvikling, som det rent faktisk ofte er tilfældet. Det var erkendelsen af, at man ikke globalt kunne fremme en bæredygtig udviklingsproces uden samtidig at gøre noget ved de fundamentale udviklingsproblemer, der førte til beslutningen om afholdelse af UNCED-konferencen.

Man kan roligt sige, at ambitionsniveauet har været højt allerede fra starten. Som forhandlingerne er skredet frem, har flere spurgt sig selv, om man nu ikke gabede over en for stor mundfuld, da FN's generalforsamling i 1989 besluttede at tage hele dette problemkompleks op på konferencen nu i 1992. Svaret er helt klart jo, hvis man altså forventede, at Riokonferencen skulle afgøre og løse alle problemer, og dermed betragtede 1992 som en slags slutsten, men sådan kan det jo ikke være. Det er jo desværre indlysende, at disse fundamentale problemkomplekser ikke kan løses på de 2 år, hvori forberedelserne har stået på, men hvis man derimod betragter konferencen og hele denne proces som starten – med henblik på at få begrebet bæredygtig udvikling gennemført i alle led og på alle niveauer i den økonomiske beslutningsproces – så er svaret, at der nu er ved at blive skabt et solidt grundlag for en bæredygtig udviklingsproces i fremtiden.

Motoren i forhandlingsprocessen har været de industrialiserede landes ønske om at få løst nogle fundamentale regionale og globale miljøproblemer. Heroverfor stod udviklingslandenes berettigede krav om, at den bæredygtige udviklingsproces ikke måtte ske på bekostning af udviklingslandenes økonomiske vækst. Sådan var det i hvert fald tidligere, men der er sket et gradvist skift, så de reelle interesser på begge sider af forhandlingsbordet er trådt tydeligere frem. Herved er forhandlingsmønsteret blevet mere nuanceret og mindre klassisk Nord-Syd-præget. Realpolitikken er nu mere fremherskende, mens det mere deklatoriske er i aftagende.

Når det drejer sig om at få udformet bæredygtige udviklingsprogrammer inden for de forskellige sektorer, har forhandlingerne været